

ADVIES Nr. 1.598

Zitting van vrijdag 30 maart 2007

Koninklijk besluit tot vaststelling van de toekenningsmodaliteiten van de vermindering van de werkgeversbijdrage voor oudere werknemers in uitvoering van het Generatiepact

x x x

2.162/17-1

ADVIES Nr. 1.598

Onderwerp : Koninklijk besluit tot vaststelling van de toekenningsmodaliteiten van de vermindering van de werkgeversbijdrage voor oudere werknemers in uitvoering van het Generatiepact

Bij brief van 8 februari 2007 heeft de heer R. DEMOTTE, minister van Sociale Zaken, de Nationale Arbeidsraad om advies verzocht over een ontwerp van koninklijk besluit dat ertoe strekt de toekenningsmodaliteiten vast te stellen van de vermindering van de werkgeversbijdrage voor oudere werknemers in uitvoering van het Generatiepact.

De bespreking van deze adviesaanvraag werd toevertrouwd aan de Commissie Sociale Zekerheid.

Op verslag van deze Commissie heeft de Raad tijdens zijn zitting van 30 maart 2007 volgend advies uitgebracht.

x x x

ADVIES VAN DE NATIONALE ARBEIDSRAAD

I. ONDERWERP EN DRAAGWIJDTE VAN DE ADVIESAANVRAAG

De heer R. Demotte, minister van Sociale Zaken, heeft bij brief van 8 februari 2007 de Nationale Arbeidsraad om advies verzocht over een ontwerp van koninklijk besluit dat ertoe strekt de toekenningsmodaliteiten vast te stellen van de vermindering van de werkgeversbijdrage voor oudere werknemers in uitvoering van het Generatiepact.

Het Generatiepact voorziet dat bijzondere aandacht dient uit te gaan naar de tewerkstellingsgraad van o.a. de oudere werknemers. De arbeidsmarktsituatie van de oudere werknemers is volgens het Generatiepact zorgwekkend omdat deze werknemers lijden onder het loonnadeel als gevolg van hun leeftijd (barema's en anciënniteit), wat leidt tot een loonlast die eerder hoog is in vergelijking met de productiviteit. Concreet voorziet het pact voor de categorie van oudere werknemers met een maandloon tot 4000 euro ervoor te zorgen dat de huidige lastenverlaging van 400 euro vanaf 57 jaar omgevormd wordt tot een lastenverlaging die start op 50 jaar en oploopt tot 800 euro op 65 jaar. Deze maatregel zal ingaan op 1 april 2007.

De wet van 23 december 2006 betreffende het Generatiepact wijzigt met dit doel de artikelen 336, 338, 339 en 346 van Hoofdstuk 7 van Titel IV van de programmawet van 24 december 2002 (I) betreffende de harmonisering en vereenvoudiging van de regelingen inzake verminderingen van de sociale zekerheidsbijdragen.

Het ter advies voorgelegd ontwerp van koninklijk besluit dat uitvoering geeft aan voormelde passus van het Generatiepact en aan de Generatiepactwet voorziet in een forfaitaire lastenverlaging voor de werknemers vanaf 50 jaar met een trimestriëel brutoloon lager dan 12.000 euro die start met 50 euro op 50 jaar en oploopt tot 400 euro op 65 jaar. Die bijdragevermindering is cumuleerbaar met de bestaande forfaitaire bijdragevermindering van 400 euro voor de werknemers van 57 jaar en meer.

De budgettaire impact van deze maatregel wordt geraamd op 74.843.000 euro in 2007 en 143.768.000 euro voor een volledig jaar.

II. STANDPUNT VAN DE IN DE RAAD VERTEGENWOORDIGDE WERKNEMERS- EN WERKGEVERSORGANISATIES

De Raad heeft een onderzoek gewijd aan de tekst van het ter advies voorgelegd ontwerp van koninklijk besluit.

Hij kan onder voorbehoud van hiernavolgend verdeeld standpunt omtrent het toepassingsgebied van de nieuwe lastenverlaging voor oudere werknemers akkoord gaan met de tekst van het ontwerp van koninklijk besluit.

De leden die de werknemersorganisaties vertegenwoordigen, vragen zich af waarom de maatregel beperkt wordt tot de tewerkstelling van werknemers behorend tot categorie 1. Zij wijzen erop dat ook in de non-profitsector en de sector van de beschutte werkplaatsen er werknemers worden tewerkgesteld aan een loon dat individueel niet volledig gedekt wordt door subsidies.

Zij zien dan ook niet in waarom voor deze werknemers de doelstelling van de lastenverlaging voor oudere werknemers namelijk het nadeel compenseren van de hogere loonlast voor het aanwerven en in het dienst houden van oudere werknemers niet zou gelden.

Zij stellen daarom voor dat het toepassingsgebied van de lastenverlaging voor oudere werknemers wordt uitgebreid tot de tewerkstelling van werknemers behorend tot categorie 2 (non-profit) en categorie 3 (beschutte werkplaatsen), maar enkel wanneer hun individueel loon niet volledig gedekt wordt door subsidies. Dit geldt dus niet voor tewerkstellingen in sectoren waar de subsidie voor de individuele werknemer de evolutie van de stijgende loonkost ingevolge leeftijd of anciënniteit volgt.

Zij menen dat deze uitbreiding geen bijkomende kost mag betekenen voor de sociale zekerheid en dat vanuit de federale overheid bijgevolg in de nodige middelen wordt voorzien voor deze uitbreiding.

Voorts zijn zij van mening dat de maatregel begin 2009 grondig zal moeten worden geëvalueerd, enerzijds naar doelmatigheid, anderzijds om rekening te houden met de maatregelen die de sociale partners desgevallend hebben voorzien om de koppeling van barema's aan de leeftijd stapsgewijs ongedaan te maken.

De leden die de werkgeversorganisaties vertegenwoordigen, vragen dat de nieuwe bijdragevermindering wordt ingevoerd met respect van de bestaande structuur van de DMFA en volgens de gewone regels inzake behandeling in de kwartaal-aangifte die gelden voor de andere doelgroepverminderingen.

Zij nemen nota van het feit dat de maatregel beperkt wordt tot de tewerkstelling van werknemers behorend tot categorie 1 en bijgevolg niet geldt t.a.v. werknemers die worden tewerkgesteld in de non-profitsector en de sector van de beschutte werkplaatsen.

Zij zijn evenwel van oordeel dat indien de regering deze maatregel wenst uit te breiden naar deze categorieën, de daartoe nodige middelen moeten worden gevonden binnen de enveloppe die binnen het globaal beheer beschikbaar is voor de non-profitsector, welke op heden voor in totaal 28 miljoen euro onbenut blijft¹.

Bovendien menen zij dat een dergelijke uitbreiding niet tot gevolg mag hebben dat de maatregel voor werknemers behorend tot categorie 1 die het voorwerp uitmaakt van het voorliggend ontwerp van koninklijk besluit niet tijdig (namelijk op 1 april 2007) in werking zou treden en evenmin dat de bedragen en modaliteiten die voor deze maatregel werden voorzien, zouden worden gewijzigd.

¹ Te weten : 15 miljoen euro voor de jongerenbonus in de non-profitsector en 13 miljoen euro voor de sociale maribel (cijfers globaal beheer RSZ 9 maart 2007).

BIJLAGE

STANDPUNT VAN DE LEDEN DIE DE CSPO VERTEGENWOORDIGEN

De leden die de CSPO vertegenwoordigen, stellen vast dat de nieuwe lastenverlaging voor oudere werknemers beperkt is tot de werknemers van categorie één van de structurele lastenverlaging. Met andere woorden, de werknemers van de social-profitsectoren (categorie twee) en van de beschutte en sociale werkplaatsen (categorie drie) zijn alweer uitgesloten van de toepassing, zonder enige gegronde reden.

Integendeel zelfs, de social-profit is een arbeidsintensieve sector die met groeiende en nieuwe sociale behoeften geconfronteerd wordt, en die daarom nood heeft aan behoud van bestaande tewerkstelling, ook van ouderen, en aan bijkomende werkgelegenheid. De lastenverlaging is dus ook in onze sectoren broodnodig.

Zij vragen dan ook dat de nieuwe lastenverlaging voor de oudere werknemers met ingang van 1 april 2007 integraal van toepassing wordt op de werknemers van categorie twee en drie van de structurele lastenverlaging.

De overheid moet de nodige budgettaire middelen vrijmaken om de toepassing van deze maatregel op de social-profitsectoren te financieren. Zij aanvaarden niet dat de toepassing zou gefinancierd worden door middelen bij andere maatregelen voor de social-profit (jongeren, sociale maribel) af te romen.

De leden die de CSPO vertegenwoordigen, voelen zich in hun eis gesterkt nu blijkbaar ook de Europese Commissie vraagtekens plaatst bij de nagenoeg systematische uitsluiting van de social-profitsectoren op het vlak van de lastenverlagingen.

Het verleden heeft aangetoond dat lastenverlagingen in de social-profit zo goed als integraal in bijkomende jobs omgezet worden. En die vormen volgens het Generatiepact de waarborg bij uitstek om de toekomst van de sociale zekerheid te vrijwaren. Naast de fiscale en parafiscale terugverdieneffecten die gepaard gaan met lastenverlagingen in de social-profit, mag ten slotte ook niet vergeten worden dat een bijkomende lastenverlaging en dus extra jobs in de social-profit voor een verbetering van de dienstverlening aan de samenleving zorgen.
